

FERIĆ; Vokalni ansambl »V. Lisinski« — Zagreb, dirigent H. GOSPODNETIĆ; Omladinski mješoviti zbor ŠC za upravu i pravosuđe — Zagreb, dirigent Z. VITKOVIĆ; Omladinski zbor RKUD »V. Jurec-Varteks« — Varaždin, dirigent B. SPEVEC; Zbor OS »I. L. Ribar« — Varaždin, dirigent Đ. ROŠKA; Zbor OS — Petrijanec, dirigent Đ. RAOS; Ženski zbor Muzičke škole — Varaždin, dirigent V. ŠCEDROV.

Smotra kao živ organizam i najmasovnija škola oscilira u pogledu kvalitete i organizacije. Valjalo bi stoga riješiti neka sadržajna i organizacijska pitanja: kako se dolazi na republičku smotru, postoje li općinske i regionalne smotre, kakvu korist imaju sudionici smotre, za koga se smotre organiziraju, bi li »svi mogli slušati sve« (a time bi djelomčino bilo riješeno pitanje publike), bi li se prosvjetno-pedagoški zavodi trebali više angažirati oko ove manifestacije; zatim pitanje izbora i literature, ali i razmjesta: zašto ne bi tamburaški ansambli išli u Osijek, harmonikaški u Pulu, itd.?

Marijan ZUBER

SMOTRA HARMONIKAŠA U PULI

Ne samo zbog povijesne masovne prisutnosti harmonike u društvu, zbog tehničke i tonske usavršenosti u primjenu elektronike, praktične pokretljivosti te zbog postojanja izvorne literature, valja harmonici posvetiti veću pažnju u edukativnom i organizacijskom pogledu. Sama činjenica da preko 50% svih učenika — ne samo muzičkih škola — uči harmoniku, govori tome u prilog, iako taj instrument još uvijek nije prisutan na našim muzičkim akademijama! Ovakva razmišljanja vodila su organizatore 18. susreta harmonikaških orkestara i solista u Puli od 14. do 17. 5. 1981., gdje se i ove godine sastalo — ne samo iz naše zemlje već i inozemstva — 202 solista i 52 orkestra!

Osnovni ciljevi Susreta jesu: javno prikazivanje najvrednijih solističkih, komornih i orkestralnih dostignuća na harmonici; stručno uspoređivanje, ocjenjivanje i prenošenje najboljih jugoslavenskih i internacionalnih iskustava; okupljanje domaćih i stranih muzičkih pedagoga uz razmjenu iskustava; poticaj skladateljima, izdavačima i proizvođačima literature i instrumentata itd. Susret obuhvaća takmičenje solista Jugoslavije, nastupe komornih sastava i orkestara kao i izbornu takmičenje za XXXI. svjetski trofej, izložbe stručne literature i instrumentata, stručne razgovore s nastavnima i dirigentima. Svake godine raspisuju se propozicije s obaveznim skladbama po kategorijama: A — rođeni 1969. i mlađi; B — 1967., C — 1964., D — solisti bez obzira na godine. Svi solisti dužni su izvesti i skladbu po vlastitom izboru. Za svaku kategoriju postoje stručni žiriji, a godišnjim natječajima za izvorne skladbe stvorena je suvremena glazbena literatura i za ovu vrstu glazbala.

Ove godine nastupili su najbolji predstavnici ovoga glazbenog područja iz Banovića, Bečeja, Bihaća, Ilidže, Travnika, Vel. Kladuše, Zivinice, Kanfanara, Ližnjana, Pazina, Slav. Broda, Varaždina, Vel. Gorice, Virovitice, Pule, Rovinja, Zagreba, Kranja, Maribora, Beograda, Kragujevca, Majdanpeka, Smedereva, Ade, Kanjiže, Novog Sada, Grahova, Čazme, Delnica, Donjeg Miholjca, Novigrada, Kočevja, Murske Sobotne, Ljubljane, Velenja, Novog Beograda, Zemuna, Sesveta, Bačke Palanke, Karlovca, Domžala, Koprivnice, Tuzle, Zadra, Trsta, Italije, Austrije, Moskve.

Susret je omogućen financijskom pomoći RSIZ-a u oblasti kulture SRH, SIZ-ova Pule kao i pokrajinskih i regionalnih zajednica općina iz kojih su stizali predstavnici, radnih organizacija, RKUD-ova, škola i samih učenika. Pula je na taj način postala specifična, najmasovnija škola harmonikaša, gdje je omogućen masovan smještaj, ali i gdje »svi slušaju sve« pa bi je trebalo dogovorno međurepublički i organizacijski utvrditi i zajednički financirati.

Marijan ZUBER

ROMA — Msgr. Ferdinand Haberl, predstojnik Papinskog instituta za crkvenu glazbu u Rimu, okružen studentima i profesorima Instituta, brojnog predstavnika regensburške biskupije te mnoštva prijatelja i štovatelja, proslavio je pedestogodišnjicu svoga svećeništva.

Istoga dana u 11 sati u rimskoj bazilici Santa Maria Maggiore svečar je predsjedao svečanom liturgijskom slavljem. Pjevački zbor Sv. Cecilije iz Regensburga pjevao je *Missa de Beata Maria Virgine* regensburškog skladatelja Gr. Aichingera (1564. — 1628.).

Poslije podne je isti pjevački zbor pod ravnanjem J. Kohlhauftha, uz pratnju Karla Norberta Schmidta na orguljama, priredio vokalno-instrumentalni koncert u čast msgr. Haberla. Program koncerta: J. S. Bach: *Preludij i fuga* C-dur; Viadana: *Cantemus Domino*; Bruckner: *Ave Maria*; Otto Nicolai: *Salve Regina*; Liszt: *Miserere*; K. Schmid: *Veni Creator*; Palestrina: *Kyrie, Sanctus, Agnus Dei* iz *Missa Papae Marcelli*; Carl Thiel: *Adorabo*; O. Jaeggi: *Gluckselig bis du*; Anonimo: *Lobet den Herrn*; Marenzio: *Sia gloria al Padre*; Schmid: *Entrata per ottoni*; Anerio: *Ecce sacerdos magnus*; F. Commer: *Jerusalem, Freude war dir verheissen*; Goller: *Inno a Cristo Re*; K. Schmid: *Jahreset dem Herrn*, psalam 100.

A. M.

PRVO IZVOĐENJE »VA PENSIERO«

O ljepoti i popularnosti zborova iz Verdijevih opera i iz drugih njegovih djela ne treba ni govoriti. Među njima sigurno prvenstvo nosi *Va pensiero*, zbor iz četvrte scene trećeg čina opere *Nabucco*. Možda je to jedina opera uopće u kojoj je najpopularniji dio, ne jedna solistička arija — kako je to redovito — nego jedan zbor. Zapravo, u toj operi glavni protagonisti i jesu zborovi, odnosno Babilonci i Židovi; Židovi posebno. Njihove patnje, nade, strahovi i molitve pokretačka su snaga čitave drame obučene u glazbu.

Va pensiero uistinu je nadahnuta melodija; od prvog izvođenja do danas ona fascinira toliko da je za vrijeme talijanske obnove i ujedinjenja, Risorgimenta, postala patriotskom himnom. Verdi, uvijek suzdržan kad se govori o njegovoj glazbi, rado bi se ipak zadržavao na operi *Nabucco* i prisjećao se s neobičnom pasioniranošću događaja koji su prethodili njegovu uspjehu.

U travnju 1892. u razgovoru s njemačkim glazbenim kritičarem Heinrichom Ehrlichom, Verdi već osamdesetogodišnjak, govorio je o svom *Nabucco* i u njemu *Va pensiero*: »Skladao sam operu nakon što sam bio proveo period bijede i razočaranja u Bussettu; bio sam ismijavan od svih izdavača i odbijen od svih impresarija. Izgubio sam svako pouzdanje i odvažnost ali sam ipak nekako uspio započeti probe *Nabucco* u Scali u Milanu. Pjevači su pjevali da gore nisu mogli, a strašno je smetala i buka radnika koji su uređivali pozornicu. Zbor je upravo započeo s pjevanjem, kao i redovito, bez veće angažiranosti. Kad je došao na red *Va pensiero* već nakon prvih pet-šest taktova sve se je u kazalištu smirilo i zašutjelo kao u crkvi. Radnici jedan po jedan prestajali su s radom, zaustavljali su se i sjedali na stepenice i daske i slušali. Kad je komad završio, prolomio se je aplauz jači od bilo kojega što sam ga ikada u životu čuo. Vikali su: bravo, bravo, živio Maestro! I lupali su svojim alatom po podu i kulisama. U tom sam trenutku potpuno shvatio što ta opera i u njoj taj zbor nose u svojoj nutрини za moju budućnost.«

Kao i u ožujku one daleke 1842. kada se je *Nabucco* probao u Scali *Va pensiero* nastavlja neodoljivom sugestijom osvajati. To je valjda jedini dio iz jedne opere koji se gotovo na svim pozornicama svijeta ponavlja na otvorenoj sceni a ponekad pjeva i više puta.

Petar Zdravko BLAJIĆ